

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **1/ T. K.**, nar. X. v K., naposledy v zahraničí bytom: K., zast. JUDr. K. B., S., **2/ maloletý F. K.**, nar. X. v P., v P., afganskej štátnej príslušnosti, t. č. Pobytový tábor Ministerstva vnútra Slovenskej republiky O., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-379-15/PO-Ž-2010 zo dňa 7.10.2010, na odvolanie navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/50/2010-29 zo dňa 12. januára 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz50/2010-29 zo dňa 12. januára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-379-15/PO-Ž-2010 zo dňa 7.10.2010, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi a jeho maloletému synovi azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle im neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného opravného prostriedku a dospel k záveru, že odporca postupoval v súlade so zákonom o azyle, keď podľa § 13 ods.1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle navrhovateľovi a jeho maloletému synovi neudelil azyl a keď podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle im neposkytol doplnkovú ochranu.

Uviedol, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu azylového konania sa javia z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa v prípade zotrvania v krajine pôvodu ako neopodstatnené a nasvedčujú iným pohnútkam než tým, ktoré sú ako dôvody pre udelenie azylu uvedené v Ženevskom dohovore a zákone o azyle a potvrdzujú záver, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

Krajský súd uviedol, že samotná existencia navrhovateľových obáv z prenasledovania rodinnými príslušníkmi S., bez objektivizácie opodstatnenosti týchto obáv v azylovom konaní nezakladá relevantný dôvod na udelenie azylu. Podľa krajského súdu odporca správne vyhodnotil pozemkové spory navrhovateľa s rodinnými príslušníkmi S. za problémy nejaviace známky žiadnej perzekúcie. Problémy so súkromnými osobami nemôžu byť podľa krajského súdu dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi. Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená a preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o údajnom prenasledovaní zo strany S. a jeho rodinných príslušníkov by boli pravdivé, neboli námietky navrhovateľa o údajnom prenasledovaní dôvodné, nakoľko navrhovateľ podľa krajského súdu nepreukázal,

že by mu verejná moc v krajine pôvodu ako celok odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými útokmi.

Navrhovateľ pritom sám potvrdil, že po návrate z Pakistanu do Kábulu počas celého obdobia, stráveného v Kábule, do styku s členmi rodiny S. neprišiel a v Kábule bez akýchkoľvek problémov pracoval ako taxikár. Smrť brata síce navrhovateľ pripisoval rodinným príslušníkom S., no uvedené tvrdenia predstavovali len jeho ničím nepotvrdené domnienky. Krajský súd poukázal na to, že sám navrhovateľ pred súdom uviedol, že smrť brata nevidel, nebol jej svedkom a o smrti brata mu prišla správa.

Krajský súd uviedol, že navrhovateľom uvádzaný dôvod odchodu z Afganistanu nepovažoval za dôvod relevantný pre udelenie azylu na území SR a navyše uviedol, že navrhovateľ sa nepokúsil svoje obavy z údajného prenasledovania zo strany rodinných príslušníkov S. v krajine pôvodu nijakou cestou vyriešiť, nevyužil možnosť obrátiť sa na relevantné štátne alebo neštátne inštitúcie a nevyužil ani možnosť vnútorného presídlenia, resp. presídlenia do niektorej zo susedných krajín, napríklad do Pakistanu, tak ako to urobila jeho manželka s dcérou, ak sa v mieste svojho bydliska cítil skutočne ohrozený. V Pakistane pritom navrhovateľ žil pred príchodom do Kábulu vyše 10 rokov bez akýchkoľvek problémov, podnikal tam spolu s bratom a ako sám tvrdil, žila tam aj jeho rodinná príslušníčka - matka jeho manželky, s povolením k trvalému pobytu.

K námietkam navrhovateľa, ohľadne nepresností v tlmočení počas konania pred odporcom krajský súd uviedol, že vstupný pohovor bol vedený v jazyku darí, ktorý navrhovateľ označil za svoj materinský jazyk. Navrhovateľ na začiatku vstupného pohovoru potvrdil, že prítomnému tlmočníkovi rozumie, pričom v závere pohovoru opätovne potvrdil, že tlmočníkovi ako i kladeným otázkam rozumie. Z uvedeného krajský súd námietku navrhovateľa, že k rozporom vo výpovediach navrhovateľa došlo v dôsledku nepresného tlmočenia, vyhodnotil s poukazom na uvedené skutočnosti ako účelovú.

V nadväznosti na navrhovateľom vyslovené obavy z politických dôvodov, krajský súd uviedol, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania pred odporcom na žiadne prenasledovanie z politických dôvodov nepoukazoval. Pokiaľ sa navrhovateľ domnieval, že spĺňa

podmienky pre udelenie azylu aj z ďalšieho dôvodu, mal tieto skutočnosti jasne uviesť v priebehu správneho konania. Ak sa tak nestalo, súd k jeho úplne novým tvrdeniam, uplatneným až v priebehu súdneho konania neprihliadol.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že odporca vychádzajúc zo získaných informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, ktoré uviedol vo svojom rozhodnutí sa podrobne, zohľadňujúc individuálne problémy navrhovateľa zaoberal najmä politickou a bezpečnostnou situáciou v Afganistane, pričom odôvodnenie považuje za dostatočné pre rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle a v podrobnostiach na odôvodnenie odporcu v rozhodnutí odkázal.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne včas odvolanie. Uviedol, že má za to, že rozhodnutie odporcu ako aj rozhodnutie krajského súdu vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a na základe toho posúdili prípad navrhovateľa nesprávne aj po právnej stránke.

Poukázal na to, že jeho spory sa začali ako spory o pozemok, ale prerástli až do problémov politických, nakoľko osoby, s ktorými má spory sú vysokopostavené, politicky angažované osoby, a preto sa domnieva, že bol prenasledovaný aj z politických dôvodov. Pozemky o ktoré išlo, sú veľmi lukratívne a zároveň majú obrovskú hodnotu, preto je pochopiteľné, že ľudia, ktorí sú momentálne pri moci, sa chcú takýchto pozemkov zmocniť. S. je bývalý vodca mudžahedínov a zároveň rodinným príslušníkom Q. F., prvého viceprezidenta Afganistanu. Práve preto jeho problém prerástol do vážneho politického problému. Na políciu sa obrátiť nemôže, pretože tá zo strachu pred S. by neurobila nič, práve naopak polícia v Kábule je úplne pod jeho vplyvom. Na základe toho sa domnieva, že odporca jeho prípad posúdil nesprávne z hľadiska právneho posúdenia veci, nakoľko v jeho prípade je tu vážna hrozba prenasledovania.

Navrhovateľ opakovane namietal zlé tlmočenie v správnom konaní, pretože v rozhodnutí sa uvádza, že z Pakistanu odišiel aj s rodinou v roku 1998, ale navrhovateľ trval na tom, že pred odporcom uvádzal, že do Pakistanu odišli až v roku 1996, a to hneď po incidente. V roku 2006 sa vrátil do Afganistanu, do Kábulu, kde začal pracovať ako taxikár. V roku 2008 chcel jeho brat dať všetky právne veci okolo sporných pozemkov do poriadku, a preto šiel so všetkými

podkladmi na miestny úrad. Pri východe z úradu bol zastrelený. Nemá síce žiaden dôkaz, ale domnieva sa, že ho zabili S. ľudia. Nakoľko sa obával o svoj život a nechcel dopadnúť ako jeho brat, rozhodol sa opustiť Shakar Dar a odišiel do Kábulu. Následne po nejakom čase sa rozhodol opustiť Afganistan.

Navrhovateľ napokon namietal, že odporca sa dostatočne nezaoberal objektívnou situáciou v krajine jeho pôvodu v súvislosti s jeho individuálnymi problémami, pretože jeho individuálne problémy súvisia hlavne s tým, že situácia v Afganistane nie je bezpečná, nefungujú tam policajné zložky ochrany obyvateľstva. Ak by to tak bolo, mohol by sa obrátiť so svojimi problémami na políciu, ktorá by mu pomohla, ale práve v súvislosti s takouto situáciou mu polícia, či prokuratúra nepomôže, pretože je nefunkčná a jednak osoba, ktorej sa najviac obáva je bývalým vodcom mudžahedínov, ktorý má obrovský vplyv v oblasti a tento má práve preto, že stav, ktorý tam pretrváva, je podobný vojnovému stavu.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. mája 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP). Podľa § 3 ods. 9 vety tretej zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v každom rozhodnutí senátu musí byť uvedený výsledok hlasovania, a to uvedením pomeru hlasov. V danom prípade senát rozhodol v pomere hlasov 3:0.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi a jeho maloletému synovi na území Slovenskej republiky a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Smernica spôsobilosti UNHCR na hodnotenie potrieb medzinárodnej ochrany žiadateľov o azyl z Afganistanu z júla 2009, správa z rokovania pracovnej skupiny Európskej komisie v Bruseli zo dňa 10.12.2009, informácie MV Veľkej Británie - Afganistan zo dňa 11.11.2009, správa o ľudských právach 2009 - Afganistan, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu, zo dňa 11.3.2010, správa o Afganistane, vydaná Hraničným úradom Spojeného kráľovstva z 8.4.2010), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu ako aj bezpečnostné riziko jeho návratu.

Z obsahu administratívneho spisu (dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 15.7.2010) vyplynulo, že navrhovateľ odôvodnil žiadosť o azyl obavami o svoj a synov život kvôli sporu o pozemok s rodinou veliteľa S., ktorý bol poľný veliteľ Mudžahedínov. V roku 1996 v Sahar Dara veliteľ S. spolu so svojimi bratmi strieľal na ich dom, z domu ušli (navrhovateľ, jeho brat, matka, manželka a syn), otec bol zastrelený. Pozemok sa nachádza v Sahar Dara, je veľký 20 árov. Navrhovateľ uviedol, že sa rozdelili. Matka, brat a syn utiekli spolu, odvtedy o nich nič nevie. V roku 2008 išiel jeho brat S. na miestny úrad v Shakar Dara ohľadom sporu o pozemok, jeho brat podal v roku 2008 žalobu na mestský úrad Shakar Dara, ktorý ho poslal na miestny úrad ohľadom žaloby. Tento veliteľ bol predvolaný na miestny úrad aby podal vysvetlenie. Keď brat odchádzal z miestneho úradu, bol zastrelený. Navrhovateľ bol v tom čase v Kábule. Domnieva sa, že ho zastrelil veliteľ S.. Navrhovateľ uviedol, že sa obával, že by mohol zastreliť aj jeho, preto sa rozhodol opustiť krajinu.

K osobe S. navrhovateľ uviedol, že je veliteľom Mudžahedínov žijúci v Shakar Dara.

Na otázku kedy a ako odišla jeho manželka s dcérou do Pakistanu odpovedal, že keď on odchádzal z Afganistanu, poslal ich do Pakistanu k svokre do Peshawaru. Navrhovateľ ďalej uviedol, že on do Pakistanu neodišiel preto, lebo nemal toľko peňazí a v Pakistane nedávajú Afgancom azyl, vracajú ich naspäť do Afganistanu.

Navrhovateľ uviedol, že v Kábule pracoval ako taxikár od roku 2006 až do odchodu z krajiny pôvodu, predtým od roku 1998 do roku 2006 mal spolu s bratom prenajatý obchod s potravinami v P. v Pakistane.

Na otázku, či žiadal on alebo niekto z rodiny, aby polícia riešila streľbu na ich dom odpovedal, že nie. V roku 2006 sa však obrátil na políciu v mieste trvalého bydliska, aby vyšetrila smrť jeho brata, polícia však nekonala, nebol predvolaný a veliteľ S. nebol zadržaný.

Na otázku, aby vysvetlil ako je možné, že so S., ktorý je jeho susedom neprišiel nikdy do kontaktu, navrhovateľ odpovedal, že sa mu celý čas vyhýbal.

Na otázku, aby objasnil jeho tvrdenia (ktoré uviedol v zápisnici zo dňa 12.7.2010), že sa mu sused vyhrážal zabitím kvôli pozemkom, keď s ním nikdy neprišiel do kontaktu, navrhovateľ neodpovedal.

Rovnako navrhovateľ neodpovedal na otázku, prečo povedal na polícii, že sa mu sused vyhrážal zabitím, keď počas pohovoru pred odporcom tvrdí, že so S. neprišiel do kontaktu a ani sa mu nevyhrážal.

Na otázku, aby vysvetlil rozdiel, keď v zápisnici zo dňa 12.7.2010 uviedol, že manželka s dcérou a svokrovcami odišli do Pakistanu a pred odporcom tvrdí, že manželka odišla s dcérou za svokrou do Pakistanu, uviedol, že nevie kde sa stala chyba.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi a jeho maloletému synovi na území Slovenskej republiky tým, že z výpovede menovaného a všetkých dostupných informácií je zrejmé, že menovaný nesplnil zákonom stanovené podmienky a zakladá svoju žiadosť na dôvodoch nedostatočných pre udelenie azylu na území SR. Navrhovateľ svoju žiadosť zakladá na prenasledovaní neštátnymi pôvodcami - príslušníkmi rodiny S. pre sporné vlastníctvo pozemku.

Odporca v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že v súvislosti s prípadným prenasledovaním neštátnymi aktérmi slovo prenasledovanie znamená zlyhanie štátu pri vytvorení dostupnej ochrany voči zlému zaobchádzaniu či násiliu, ktorému sú vystavení jednotlivci v rukách svojich prenasledovateľov, v prípade navrhovateľa, členov rodiny S.. Ak mal navrhovateľ s nimi skutočne problémy, bolo podľa odporcu v jeho záujme, aby sa v krajine pôvodu obrátil o pomoc na štátne orgány. K tomuto kroku však z osobných dôvodov nepristúpil a tým nevyužil možnosť vnútroštátnej ochrany. Na základe uvedenej skutočnosti podľa odporcu nemožno konštatovať, že by štát v jeho prípade nebol schopný alebo ochotný poskytnúť navrhovateľovi ochranu, a preto rodinu S. nemožno charakterizovať ako neštátneho pôvodcu prenasledovania.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

K otázke poskytnutia doplnkovej ochrany odporca uviedol, že podľa § 13a zákona o azyle

ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 2, písm. f/ sa za vážne bezprávie považuje uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Odporca uviedol, že ako vyplýva z výpovede navrhovateľa, nikdy nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený ani zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Odporca s odkazom na zdroje, z ktorých čerpal informácie o krajine pôvodu, poukázal na to, že bezpečnostnú situáciu v Afganistane síce nemožno označiť ako úplne pokojnú, avšak okolie hlavného mesta, odkiaľ navrhovateľ pochádza, možno hodnotiť ako relatívne bezpečnú. V prípade menovaného teda podľa názoru odporcu neboli zistené dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozne vážneho bezprávia tak, ako to vyplýva zo zákona o azyle.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa a jeho maloletého syna existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len

pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu z dôvodov relevantných v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca správne nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Prvostupňový súd sa podľa názoru odvolacieho súdu vyjadril ku všetkým námietkam obsiahnutým v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, odvolací súd sa stotožňuje a súhlasí s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu a v podrobnostiach naň odkazuje.

Podstatnou odvolacou námietkou navrhovateľa bolo, že rozhodnutie odporcu ako aj rozhodnutie krajského súdu vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a na základe toho posúdili prípad navrhovateľa nesprávne aj po právnej stránke.

Navrhovateľ poukázal na to, že jeho spory sa začali ako spory o pozemok, ale prerástli až do problémov politických, nakoľko osoby, s ktorými má spory sú vysokopostavené, politicky angažované osoby, a preto sa domnieva, že bol prenasledovaný aj z politických dôvodov.

Najvyšší súd zastáva názor, že zmyslom práva azylu je poskytnúť žiadateľovi ochranu, nejde však o ochranu pred akýmkoľvek javom v krajine pôvodu. Nárok na udelenie azylu vzniká len z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na doterajšiu rozhodovaciu činnosť, z ktorej vyplýva že konanie súkromných osôb,

resp. vyhrážanie zo strany súkromných osôb, nie je možné samo o sebe považovať za prenasledovanie v zmysle zákona o azyle (rozsudok NS SR sp. zn. 1Sža 17/2008 zo dňa 19.8.2008, rozsudok NS SR sp. zn. 1Sža 5/2009 zo dňa 24.3.2009).

Napokon z tvrdení navrhovateľa ani nevyplývalo, že by sa rodina S. vyhrážala priamo navrhovateľovi alebo že by prišiel priamo navrhovateľ niekedy do konfliktu s uvedenou rodinou (ako navrhovateľ uviedol, nikdy do styku so S. neprišiel, lebo sa mu vyhýbal).

Potrebné je tiež zdôrazniť, že z vyjadrení navrhovateľa nevyplývalo, že by rodina S. bola vedená niektorým z azylovo relevantných dôvodov, ale naopak ich konanie malo čisto osobný charakter a ako vyplývalo z vyjadrení navrhovateľa, ten sa nepokúsil využiť ani domácu ochranu príslušných štátnych orgánov. Pokiaľ sa teda neobrátil so svojimi problémami na domovské štátne orgány, odporca nemohol posúdiť, či by mu bola adekvátne ochrana poskytnutá či odoprená.

Najvyšší súd sa stotožnil s odporcom ako aj krajským súdom, že navrhovateľ nespĺnil ani podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Jej udelenie prichádza do úvahy pre niektorý z dôvodov taxatívne stanovený v zákone o azyle. Navrhovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že mu v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozí reálne nebezpečenstvo vážnej ujmy v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Na tomto mieste bolo možné uzavrieť, že odporca na základe obsahu navrhovateľovej žiadosti o azyl a výpovedí v priebehu pohovoru riadne uzavrel, že navrhovateľom uvedené dôvody jeho žiadosti o azyl, pre ktoré opustil krajinu pôvodu, nie je možné považovať za dôvody zakladajúce nárok na udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany a preto odporca v súlade so zákonom rozhodol o neudelení azylu navrhovateľovi a jeho maloletému synovi ako aj o neposkytnutí doplnkovej ochrany a krajský súd správne napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. mája 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová